

0,5
EUROS

L'ESPOR TIU

SUCCESSOR D' EL 9 ESPORTIU DE CATALUNYA

INFORMACIÓ, OPINIÓ I ANÀLISI

BÀSQUET ACB

Èric Vila tanca un cicle i fitxa pel Breogán

El Bàsquet Girona prescindeix del bescanoni i veu com perilla la continuïtat de Juani Marcos

ATLETISME

Doble or en l'estatal de camí cap als Jocs

Esther Guerrero i Adel Mechaal s'imposen en 1.500 m i Josué Canales és segon en 800 m

MOTOR MOTOGP

Maverick Viñales és cinquè a Assen, en un gran premi dominat per Bagnaia

Entrevista a **QUIQUE CÁRCEL**

“EL GIRONA M'HO HA DONAT TOT

QUIM PUIG

Geòrgia els fa accelerar (4-1)

La selecció espanyola, amb assistència de Lamine Yamal i gol d'Olmo, remunta el 0-1 i s'enfrontarà a Alemanya en els quarts

Anglaterra esquiva el drama al límit

Bellingham força la pròrroga contra Eslovàquia en el 95' (2-1)

Robert Martínez torna a buscar els quarts, ara amb Portugal

FRANÇA-BÈLGICA 18 h
PORTUGAL-ESLOVÈNIA 21 h

Quique Cárcel DIRECTOR ESPORTIU DEL GIRONA FC DES DE FA UNA DÈCADA

“Som qui som gràcies

GRATITUD ETERNA • “El Girona m’ho ha donat tot en l’aspecte professional, ja que m’ha fet sentir el protagonista d’una història que fins ara ha funcionat molt bé”

Joel Sebastian / Xevi Masachs
GIRONA

Fa just una dècada, el Girona va canviar de director esportiu. Oriol Alsina deixava el club empès pel projecte personal al Llagostera i es va apostar per Quique Cárcel, més aviat desconegut pels aficionats gironins però ja amb una motxilla d’experiència a l’Hospitalet, club amb què va estar a punt, en diverses ocasions, d’accedir al futbol professional. Des del juliol del 2014 fins al juliol del 2024 la història del Girona ha canviat molt i a millor, i Cárcel n’ha estat un dels protagonistes principals en una etapa de longevitat, en un càrrec volàtil en el món del futbol, que repassa per a L’Esportiu.

Recorda la primera gestió que va fer quan va entrar al club?

Analitzar com estava el club internament i, sobretot, a nivell de salaris. Vaig tenir la sorpresa que amb tretze jugadors amb contracte estava exhaurit el límit salarial. La primera decisió va ser parlar amb Jandro, David Garcia i Juanlu. Eren jugadors importants i hi vaig parlar perquè s’adonessin del problema econòmic per reduir salaris i deixar espai per fer fitxatges.

Per ser la primera acció era un tema delicat, pels implicats i pels altres jugadors, fins i tot.

El club estava en un moment de molta dificultat econòmica, els ingressos estaven molt per sota de les perspectives que podia crear un club de segona A. Ja es va salvar la categoria de manera miraculosa i que els tres jugadors fessin el pas va ser vital. I ho van entendre. No els va agradar, però em van ajudar a poder començar a prendre alguna decisió de fitxar.

Es va trobar més dificultats de les que s’esperava?

Havia tingut dues ofertes per entrar al món professional abans, al Màlaga i al Sabadell. En totes dues, quan vaig indagar i analitzar vaig prendre la decisió de no firmar. Amb la del

Girona, parlat amb la meua dona, era de firmar i no pensar o entendre el que hi havia al darrere, sinó entrar al món professional. Vaig fer bé perquè si no no hauria firmat. A la tarda firmava i a la nit vaig anar a sopar amb Pablo Machín i Oriol Alsina, que eren l’entrenador i director esportiu, i em van explicar el seu dia a dia i tarannà durant l’any anterior, a més de les dificultats. Em vaig sorprendre molt, la situació era complicada per poder fer bé les coses. Vaig parlar amb Rebled, li vaig comunicar una sèrie de decisions i em va donar suport.

Què ha après el Cárcel dels primers anys amb el temps?

Venia del món semiprofessional, de l’Hospitalet de segona B, que ja em va ensenyar a ser auster i bon negociant, perquè no hi havia recursos econòmics. Tot allò, el fet de venir aquí era com créixer i és el que m’ha passat des que vaig arribar. Cada any he sentit que anàvem a més. Això ha fet que ho hagi portat de manera natural i que no hagi sentit la sensació de caure o anar a menys. Després hi ha els temes que vius, com el descens o algun no ascens traumàtic, que fa que tornis a començar. El Girona m’ho ha donat tot en l’aspecte professional ja que m’ha fet sentir-me el protagonista d’una història que fins avui ha funcionat molt bé.

Davant de jugadors, entrenadors i representants, ha notat que el respecte ha augmentat?

Sempre l’he sentit. Aquí sempre m’han deixat treballar al cent per cent. Aquest projecte me l’he anat fent meu, portant gent de la meua confiança, creant noves estructures, nous espais i amb una idea futbolística al darrere que m’agradava. És cert que els primers quatre o cinc anys em vaig adaptar molt a la figura de Machín, ja que creia que era una peça clau del projecte, havia salvat l’equip i amb un estil de joc reconegut donava molt de rendiment. Això també ha estat una de les coses que m’han ensenyat, que en el fut-

Quique Cárcel durant l’entrevista feta per aquest mitjà a les oficines del club a Montilivi ■ QUIM PUIG

bol hi ha diferents camins i tots són bons. Aquells anys amb Machín van ser molt bons.

Que la seva dècada sigui la millor dels 94 anys d’història del club què li diu?

És un orgull personal. Hem fet història i quan vaig arribar ningú hauria pogut imaginar el que hem aconseguit. És normal que s’hagin escrit llibres; és per fer-ho [riu]. No ho dic per mi sinó per molta gent que ha ajudat a escriure aquesta història. El Girona abans estava consagrat com un equip fort de segona però aquests dos anys últims sembla que estem fent les coses bé i consagrant-nos a primera, tot i que ho dic amb la boca petita ja que és molt complicat estar en-

tre els vint escollits que juguen a primera. Soc un privilegiat.

En l’èxit es pensa en els mals moments que han viscut, o s’han apartat?

Hi ha coses que estan a dins i les tens molt presents. El que jo he patit i plorat o sentit, juntament amb la meua família, es guarda a dins i no s’oblida mai. Fa que gaudeixis molt més de l’èxit d’ara. Som qui som perquè hem viscut totes aquestes històries i cada any ho vivim des d’un sentiment d’humilitat perquè sabem que es pot girar la truita. Ara hi ha molta gent dins del club que té l’experiència de tot el ventall de situacions que es puguin donar. L’èxit no durarà per sempre, haurem de tenir el

punt d’equilibri que ens farà prendre millors decisions.

Les experiències viscudes han fet fort l’actual Girona però el curs vinent se n’haurà de viure una de nova amb la Champions i tres competicions alhora.

És una altra experiència que viurem, que per molt que creiem que l’estem pensant i treballant donant-li moltes hores, crec que serà sorprenentment diferent al que estem vivint. Haver accedit a la Champions ens dona un salt qualitatiu molt gran. Perdurarà per sempre, com fer una ciutat esportiva, millorar el camp... Ens donarà molt reconeixement, bona imatge, però a la vegada pot haver-hi un peatge de falta de con-

es a les garrotades”

El test

La millor decisió?

Fitxar pel Girona. Si no hagués començat no hauria viscut aquests deu anys.

De què es penedeix?

El mercat que vaig fer després de baixar. La gent pot pensar que és no fer fora Eusebio, però no, va ser aquell estiu del 2019.

El fitxatge que el fa sentir més orgullós?

Borja García i Portu van canviar moltes coses.

El més rendible?

Stuani, a nivell de números ha donat un rendiment, també de grandesa. El millor jugador que jo he sentit és Savinho, són els que poso aquí.

Un fitxatge frustrat?

Recordo Lautaro Martínez. Es podia fer via City quan havia de sortir del Racing.

La vegada que més ha plorat?

El dia del Lugo, ja que teníem la sensació que aquell miracle no es tornaria a repetir més.

Fitxaria el seu fill?

No. N'hem parlat a casa i si passa algun dia el fitxaran els altres; jo no el firmaré i vull tenir la consciència tranquil·la.

La negociació més dura?

Amb Yangel Herrera, a qui ja volia incorporar dos o tres anys enrere i no hi va haver manera.

Sento molt d'orgull, hem fet història i quan vaig arribar ningú hauria pogut imaginar el que hem aconseguit

trol de les càrregues, de jugar partits de molt nivell cada tres dies... Això no ho hem viscut i em fa molt de respecte. Hem de tenir objectius molt clars, intentant salvar l'equip al més aviat possible, més que fer una gran Champions i patir en la lliga. S'haurà de mesurar bé els misatges que donem.

Sense Michel potser vostè no hauria arribat a la dècada.

Michel canvia moltes coses. Després del descens i els dos intents d'ascens fallits, tot i semblar un desastre el que vivíem, l'equip es jugava finals per pujar, no tothom ho pot dir, tres finals molt complicats de pair i em van provocar un desgast emocional important, tristesa interna, tornar a començar... L'arribada de Michel em va descobrir una persona molt semblant a mi, que tenia molta il·lusió i unes ganes immenses i que creia en el projecte. Parlem un idioma molt igual, clar, sobre el que volem, i va fer que el meu dia a dia canviés, tornés a agafar forces, tot i que les portava més ell que jo. Vam connectar, la gent era feliç després d'anys

Tenint en compte d'on venim fa vertigen tenir un pressupost com el que tindrem, ja que tot es compararà

molt complicats i sabia que les coses canviarien, potser no tant, però realment Michel ha estat clau els últims tres anys.

La clau d'haver arribat a tenir el Girona actual és que tothom el deixa treballar i la idea del projecte és fixa?

És clau la història i els jugadors i entrenadors que han passat per aquí. Tots han fet sumar, marxen i pràcticament tots tenen un gran respecte al club. Cada història ha deixat enrere moltes famílies i jugadors, molta tristesa de tots. Això fa que en els moments d'èxit hagi de tenir el reconeixement a aquesta gent, perquè van crear el camí. Van aportar uns valors i sensacions que els que hi som avui estem gaudint. El fet que no hi hagi molta intervenció de la part de dalt i no tenir història a l'elit ens ajuda molt a crear-la i que no hi hagi vicis. El Girona és el club del meu cor i estic segur que el futur que té és molt bo si som capaços de deixar persones que puguin regenerar-ho tot.

Què li hauria d'ofrir algun club per treure'l del Girona?

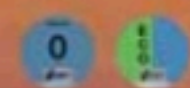
Sempre he treballat molt a gust i internament m'han fet sentir important. En els bons i mals moments, la gent m'ha fet costat. Això fa que em senti un afortunat en la meua professió, amb un projecte que, a la meua manera, sento que l'he parit. Ara per ara veig complicat que una oferta econòmica o un projecte increïble em faci canviar aquesta idea. Això pot canviar amb alguna cosa que noti o senti, o perquè passi alguna cosa que em faci veure o sentir que no és el mateix. Llavors seré el primer de fer un pas al costat.

Fa respecte gestionar un pressupost d'uns 100 milions?

Abans, amb pressupostos dels més baixos de segona o dels baixos de primera, no tenies gaire res a perdre. Quan ja tens un bon pressupost tens altres obligacions, com salvar la categoria d'una manera tranquil·la, com volem que passi aquest any, que estarem amb el desè o onzè pressupost més elevat. Tenint en compte d'on venim fa vertigen unes xifres així, perquè tot es compararà i podem prendre mal. El calendari de les primeres sis o set jornades és molt exigent i si l'equip no està en la meitat alta de la taula sé que això crearà incertesa, crítiques i vertigen. El fet d'haver viscut moltes coses et fa estar tranquil, mesurar aquest vertigen i disfrutar d'aquest mercat, perquè per primera vegada puc anar-hi a parlar. Ara hi ha una onada que hem de deixar anar d'alegria i sentiments emocionalment molt forts, i això és molt bonic de viure. ■

LES APARENCES NO ENGANYEN

NOVA GAMMA TOYOTA C-HR
HYBRID I ENDOLLABLE

FINSA
15
ANYS DE GARANTIA*
TOYOTA RELAX

TOYOTA JAPAND 21
www.japand21.toyota.es

C/ Antoni Barnés i Gultresa, 8 17005 GIRONA
Telf: 972 476 406

Avda. d'Europa 50, 17300 BLANES
Telf: 972 358 302

Gamma Toyota C-HR Hybrid: Emissions CO₂ (g/km): 105 - 116. Consum mitjà (l/100 km): 4,7 - 5,1. Gamma Toyota C-HR Plug-in Hybrid: Emissions CO₂ (g/km): 19 - 20. Consum mitjà (l/100 km): 0,8 - 0,9.
*Consulteu condicions a www.toyota.es

Vuitens. L'extrem del Barça i el de l'Athletic brillen de nou en la remuntada contra Geòrgia i se citen amb Musiala i Wirtz el dia 5 a Stuttgart

Al ritme de Lamine i Nico

4 Espanya 1 Geòrgia

ESPANYA: Unai Simón, Carvajal (Jesús Navas, 81'), Le Normand, Laporte, Cucurella (Grimaldo, 66'), Pedri (Olmo, 52'), Rodri, Fabián (Mikel Merino, 81'), Lamine Yamal, Morata (Oyarzabal, 67') i Nico Williams.

GEÒRGIA: Mamardashvili, Kakabadze, Gvelesiani (Kvekvessiri, 79'), Khashia, Dvali, Locheshvili (Tsitashvili, 63'), Chakvetadze (Davitsashvili, 63'), Kiteishvili (Altunashvili, 41'), Kochorashvili, Mikautadze (Zivivadze, 79') i Kvaratskhelia.

GOLS: 0-1 (18') Le Normand en pròpia porta, 1-1 (39') Rodri, 2-1 (51') Fabián Ruiz, 3-1 (75') Nico Williams, 4-1 (83') Dani Olmo.

ÀRBITRE: François Letexier (França).
T.G.: a Morata i Davitsashvili.

Oriol Tortajada
BARCELONA

Final anticipada el dia 5 de juliol a Stuttgart. Les dues seleccions que més Eurocopes tenen a les vitrines s'enfrontaran per aconseguir un bitllet per a les semifinals. Partit gran per palmarès, història, noms, paladar futbolístic i pic de forma, perquè del club de les grans favorites, Espanya i Alemanya també són les dues que millors sensacions han transmès fins ara en aquesta Eurocopa. Ple de victòries per a Espanya –l'única que ha guanyat els quatre partits–, que ha assolit els quarts amb una notable suficiència, amb nou gols a favor i només un en contra.

Espanya és feliç amb

Lamine Yamal i Nico Williams ■ EFE

Lamine Yamal i Nico Williams. Pura frescor. Recital de la canalla un dia més. Joventut sense complexos. L'extrem del Barça va regalar a Fabián Ruiz el segon gol de la nit i el futbolista de l'Athletic va marcar el tercer. Diven- dres a Stuttgart, Lamine Yamal, Nico, Jamal Musiala i Florian Wirtz. Sembla una festa de graduació, però seran ni més ni menys que uns quarts de final d'Eurocopa.

Espanya té Geòrgia ben apamada. Li va endossar

deu gols en la fase de classificació per a l'europeu i li'n va marcar quatre més ahir Colònia. Catorze gols en tres partits en l'últim any. Déu-n'hi-do.

Willy Sagnol, a qui en la prèvia no li havia agradat gens que la premsa espanyola li mencionés l'1-7 de Tbilisi del mes de setembre, ha aconseguit guiar Geòrgia fins als vuitens i marxa del torneig amb el cap alt. Geòrgia marxa d'Alemanya havent guanyat contra Portugal i havent posat la por al cos a

Espanya, perquè el gol en pròpia porta de Le Normand va situar Espanya al darrere en el marcador i en un escenari de partit que no s'havia trobat fins ara en aquesta Eurocopa. La resposta, contundent: quatre gols. Rodri, amb un bon xut de fora l'àrea, va calmar la situació i, després, Lamine Yamal i Nico hi van posar la diversió. Comparteixen habitació d'hotel i tenen sintonia dins i fora del terreny de joc. De la Fuente té un tresor amb ells dos i Hansi Flick hi somia.

La personalitat de Lamine Yamal és insultant. Va demanar la pilota, va plantar cara una vegada i una altra i va demanar xutar des de la frontal una falta que ell mateix havia provocat. Espanya té grans llançadors i homes dels galons i la veterania de Rodri, però tot-hom en aquest equip té clar que Lamine Yamal està fet d'una altra pasta. S'ha guanyat el respecte del Barça i de la selecció. Va xutar ell la falta, Mamardashvili s'hi va lluir i en l'acció següent va tornar a demanar la pilota i la va posar al cap de Fabián. El gol de Nico, també de pitet. Contraatac de llibre i definició de luxe. El català Dani Olmo, amb una altra gran maniobra, va signar el quart de la nit. ■

Jude Bellingham i Harry Kane ■ EFE

Vuitens. Un gran gol de tisora del madridista evita el desastre d'Anglaterra i Kane en la pròrroga enfonsa definitivament Eslovàquia

'God save Bellingham'

2 Anglaterra 1 Eslovàquia

ANGLATERRA: Pickford, Walker, Stones, Guéhi, Trippier (Palmer, 66'), Mainoo (Eze, 84'), Rice, Saka, Bellingham (Kensu, 106'), Foden (Toney, 94'), Kane (Gallagher, 106').

ESLOVÀQUIA: Dúbravka, Pekarik (Tupta, 109'), Vavro, Škriniar, Hancko, Kucka (Bero, 81'), Lobotka, Duda (Bénes, 81'), Schranz (Gyömbér, 93'), Strelec (Boženik, 61'), Haraslin (Suslov, 61').

GOLS: 1-0 (25') Schranz, 1-1 (90'+5') Bellingham, 2-1 (91') Kane.

ÀRBITRE: Umut Meler (Turquia).
T.G.: a Guéhi, Mainoo, Bellingham, Pekarik, Škriniar, Vavro, Kucka, Gyömbér.

Oriol Tortajada
BARCELONA

A Gareth Southgate ja l'esperaven a la plaça del poble però la soga haurà d'esperar. Vida extra per a Anglaterra i el seu seleccionador. Jude Bellingham va rescatar la *three lions* del desastre amb un gran gol

de tisora en el minut 95, i un altre gol de Harry Kane amb el cap en el primer minut de la pròrroga va enfonsar Eslovàquia.

La selecció de Francesco Calzona va vorejar l'heroïcitat. El gol de Schranz, que diu adeu al torneig havent marcat tres gols en quatre partits, semblava que enviaria la subcampeona de l'última Eurocopa cap a casa, però en l'últim instant una genialitat de Bellingham va salvar Anglaterra. El gol se li havia resistit fins aleshores. Declan Rice havia estave-llat una pilota al pal i a Phil Foden li havien anul·lat un gol per fora de joc. El jugador del City no va poder celebrar la seva recent paternitat amb gol, però sí amb la classificació per als quarts. Anglaterra i Suïssa s'enfrontaran dissabte a Düsseldorf. ■

CONTRAATAC

Lluís Simon i Rabaseda

El Maradona italià

El Tour ha començat aquest any a Itàlia, entre altres raons, per recordar la figura de Marco Pantani (1970-2004), un dels ciclistes que més passió ha aixecat en la història del país. La primera etapa, la de dissabte, no va acabar en un lloc qualsevol, sinó a Rimini, la ciutat on el llegendari escalador va ser trobat mort un 14 de febrer, i el punt d'inici d'ahir va ser Cesena, on va néixer un ídol, el pirata, que ens va deixar després de recórrer alguns dels cercles que va descriure Dante a la *Divina comèdia*.

La seva ascensió i caiguda en poc menys d'un any va deixar els seus *tifosi* en un estat de xoc poques vegades vist en el ciclisme, un dels esports nacionals del país. El positiu per EPO en el Giro del 1999, quan era líder i havia guanyat quatre etapes, va ser devastador. Un any abans, havia fet el doblet Giro-Tour, la gesta que intentarà repetir aquesta vegada Tadej Pogacar. Quan es va conèixer la notícia de la desqualificació, el drama va ser èpic. I no n'hi havia per menys. Pantani era el Maradona italià.

El país no va assumir aquell trasbals, però el ciclista tampoc. Va deixar anar que es tractava d'una conspiració i que no hi havia cap prova que corroborés l'acusació que havia pres EPO, el producte de moda els anys noranta. Després de la sanció corresponent, malgrat l'esforç d'una munió d'advocats per defensar-lo, Pantani va tornar a competir i a obtenir grans victòries, però el seu caràcter ja no era el mateix. De ser una persona jovial i accessible, va convertir-se en un esportista esquerp.

El recordat duel amb Lance Armstrong el 2000 al Tour en el llegendari gegant de la Provença, el mont Ventor, va jugar a la seva contra, ja que el nord-americà –quin altre per anar donant lliçons!– va afirmar, posteriorment, que l'havia deixat guanyar per llàstima. No ho va dir amb aquestes paraules, però se li va entendre tot. Va ser una punyalada al cor de Pantani i dels seus seguidors.

Una de les seves últimes grans batalles ja no va ser en els grans ports alpins, sinó contra la depressió, aquesta malaltia mental que ara molts esportistes comencen a visibilitzar. En aquell mo-

Pantani, en el famós atac al Galibier el 1998 ■ EFE

ment, pocs s'atreuen a mencionar-la. Els seu rendiment va caure en picat i, el 2003, el seu equip, el Mercatone, no va ser ni tan sols convidat al Tour.

La versió oficial i judicial de la seva mort va ser sempre la d'un suïcidi amb una barreja de medicaments i cocaïna. La família, amb tot, no ho ha acceptat mai. Molts, els mateixos que van veure en el positiu del 1999 una mà negra (i a Itàlia n'hi ha unes quantes), han posat en dubte que l'addició que en aquell moment el gran campió ja tenia a algunes substàncies fos el desencadenant del seu tràgic destí. La mare del ciclista, Tonina, ha anat recollint amb una paciència inaudita proves i testimonis que contradiuen els fets amb els quals es va tancar aquella investigació.

El que és segur és que a Pantani li va tocar viure un any en què el ciclisme professional va esdevenir un gegantí camp d'experimentació per als alquimistes del dopatge mundial. En el Tour del 1998, la gran obra mestra del pirata, investigacions independents

van corroborar que tant ell com el segon (Jan Ullrich) i el tercer (Booby Julich) classificats i el guanyador de la regularitat (Erik Zabel) havien pres EPO, així com la majoria d'equips, començant pel Festina.

Però ningú va fer net. Lance Armstrong i molts altres van esquivar els controls d'EPO els anys següents amb la complicitat de la Unió Ciclista Internacional. Així, mentre Pantani es preguntava en el maleït Giro del 1999 "què he fet per merèixer això", el nord-americà anava encadenant un Tour rere l'altre.

Sempre ens quedarà, als aficionats, el memorable duel de l'italià contra Jan Ullrich pujant el Galibier, el 1998, sota una pluja incessant i amb temperatures gèlides a més de 2.500 m. Tot i que l'etapa semblava un vertader viatge a l'abisme, va ser just aquell dia quan l'heroi italià va ser a més a prop del seu paradís. I com a homenatge, un altre, els ciclistes tornaran a pujar en aquest Tour una de les seves muntanyes més llegendàries.

L'ESPORTIU

C/ Falgàs, 13. 17005. Girona
Tel. 972 186 400.

info@lesportiudecatalunya.cat
Dipòsit Legal: GI-690-2014

Amb el suport:
Govern de Catalunya
Departament de la Presidència

EDITA: HERMES COMUNICACIONS SA.
PUBLICITAT: EDU CIURANA.

DIRECTOR
XEVI MASACHS I PERACAUÀ.

DIRECTOR ADJUNT
JOAN MARTÍ.

EL REI DE LA
RAJOLA.COM

13.95 € m²

Porcellànic

14.95 € m²

INTERIOR EXTERIOR